

**JOHN
MARRS**

CHTĚLA SE JEN
DOZVĚDĚT
PRAVDU

KDYŽ JSI ODEŠEL

THRILLER

Když jsi odešel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

John Marrs
Když jsi odešel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**JOHN
MARRS**

KDYŽ JSI ODEŠEL

*„Jsou věci, které člověk získá, jen když se záměrně vrhne
opačným směrem.“*

Franz Kafka

*„Život pokaždé čeká, až dojde k nějaké krizi, a teprve potom se
člověku předvede v celé své nádheře.“*

Paulo Coelho

Prolog

Northampton, přítomnost

8.20

Když mercedes přibrzdil u chodníku, pneumatiky s hlubokým vzorkem nevydaly téměř žádný zvuk.

Pasažér na zadním sedadle si ukazováčkem nervózně potukával na spodní ret. Zadíval se na dům před sebou.

„Dělá to dvaadvacet liber, příteli,“ zamumlal řidič s přízvukem, který muž nebyl s to rozpoznat. Posledních pár let slýchal hlavně akcenty sportovních moderátorů na těch několika málo anglických kanálech, které jeho satelit dokázal zachytit. Chvilí lovil v peněženke z jelení kůže a snažil se mezi librami a eury najít tu správnou bankovku.

„Drobné si nechte,“ řekl a podal řidiči desetilibrovku a dvacetilibrovku.

Řidič cosi odpověděl, muž ho ale neposlouchal. Otevřel dveře a oběma nohama obezřetně došlápl na chodník. Když vystoupil z auta, chvíli se přidržoval kapoty, a teprve potom zabouchl dveře

a ustoupil od vozu. Pečlivě si uhladil záhyby obleku šitého na míru. Vůz mezitím odjel stejně tiše, jako přijel.

Minuty ubíhaly, muž však zůstával stát, jako by přirostl k zemi. Bílý dům ho hypnotizoval. Nechal na povrch vyplouvat vlny dávno vytěsňených vzpomínek, které ho celého pohltily. Byl to jejich jediný společný domov. Rodinný dům – ten dům i rodina, jichž se před pětadvaceti lety zřekl.

Růžové keře, které pro ni tenkrát pod okny kuchyně vysázal, už tu dávno nerostly. Na zlomek vteřiny se zasníl a představil si, že ve vzduchu znovu cítí jejich nasládlou vůni. Tam, kde kdysi bývalo pískoviště, které vyhloubil pro děti, teď stála kůlna porostlá plazivými stvoly zelenobílého, pozvolna usychajícího břečťanu.

Znenadání se otevřely vstupní dveře a v nich se objevila mladá žena, což ho okamžitě vrátilo zpátky do reality. S žádným dalším návštěvníkem nepočítal.

„Uvidíme se později!“ zakřičela dovnitř a zabouchla za sebou dveře. Přes rameno si přehodila koženou tašku, a když ho mýjela, usmála se na něj. Určitě to není *ona* – téhle dívky bylo sotva pětadvacet. Na okamžik zaváhal, jestli by to nemohla být její dcera. Zdvořile jí úsměv oplatil. Díval se za ní, dokud mu nezmizela z dohledu. Z pouhého pohledu na ni jako by mu v žaludku začali poletovat vyplašení motýlci.

James mu říkal, že pořád žije v tomtéž domě, jejich rozhovor se ale odehrál už před rokem. Situace se mezitím mohla změnit. A existoval jediný způsob, jak to zjistit. Srdce se mu prudce rozbušilo. Zhluboka se nadechl a zadržoval dech, dokud nedošel až na konec úzkého, šterkem vysypaného chodníčku. Zvedl hlavu, aby se podíval na to, co zbylo z místnosti, v níž kdysi mívali ložnici.

A právě v ní jsi mě zabila, pomyslel si, zavřel oči a zaklepal na dveře.

První kapitola

CATHERINE

Northampton, před pětadvaceti lety

4. června, 6.00

„Simone, řekni tomu svému psisku, ať táhne někam,“ zamumlala jsem a odstrčila mokrý jazyk, který si razil cestu do mého ucha.

Oba mě ignorovali, a tak jsem odtáhla Oscarovu chlupatou hlavu na stranu. Vzдорovitě si lehl na podlahu a kňučel tak dlouho, až jsem to vzdala. Simon by klidně prospal třetí světovou, nebo i něco horšího. Děti po nás klidně mohly skákat jako na trampolíně a dožadovat se snídaně, a s ním to ani nehnulo. Měla jsem smůlu. Množství spánku, toho tolik ceněného luxusu, se v mém případě řídilo podle potřeb tří prcků – všichni byli mladší devíti let – a jednoho nenažraného podvratáka.

Oscar musel mít v žaludku zabudovaný budík, který ho neomylně zalarmoval každé ráno přesně v šest. Simon s ním sice chodil na procházky a házel mu tenisový míček, který mu Oscar nosil zpátky, ale jak došlo na krmení nenasytného psiho břicha, přicházela jsem na řadu já. To nebylo fér.

Překulila jsem se na jeho stranu postele a zjistila jsem, že zeje prázdnotou.

„No jasně, udělej si sama, Catherine,“ zavrčela jsem a proklela Simona za to, že si už zase šel takhle brzy ráno zaběhat, což mi připadalo pěkně pošahané. Vyhrabala jsem se z postele, hodila na sebe župan, přešla chodbu a tiše otevřela dveře do pokojů, abych zkontrolovala spící děti. Jedny přesto zůstávaly zavřené, protože jsem se nedokázala přimět vstoupit dovnitř. „*Všeho do času*,“ říkala jsem si. „*Snad jednou*.“

Sešla jsem dolů do kuchyně a naplnila Oscarovi misku pekelně páchnoucím masem z konzervy, které obvykle během několika vteřin spořádal. Když jsem se ale otočila, abych plnou misku postavila na zem, byl pes pryč.

„Oscare?“ zavolala jsem šeptem. Nechtěla jsem, aby se dolů přihnaly ještě děti. „Oscare?“

Našla jsem ho na verandě. Vířil sem a tam kolem vstupních dveří jako smyslů zbavený. Otevřela jsem je. Chtěla jsem ho pustit ven, aby se mohl vyčůrat, on však zůstal stát na prahu a zíral ven, někam do lesů dole u silnice.

„Jak chceš...“ povzdechla jsem si. Naštvaná, že mě vzbudil úplně zbytečně, jsem se dověkla zpátky do postele, abych si ukradla ještě hodinku drahocenného spánku.

7.45

„Nech bráchu na pokoji a pomoz mi nakrmit Emily,“ varovala jsem Jamese. Naháněl nadšeného Robbieho kolem kuchyňského stolu, v ruce třímal tyranosaura a hulákal přitom. „Hned!“ dodala jsem důrazně. Dobře věděli, že když nasadím tenhle tón, musejí se okamžitě zklidnit, jinak dost riskují.

Přemístit děti z pokojíčku do koupelny a potom do kuchyně bylo jako nahánět rozjívená kuřata zpátky do kurníku. Člověka to úplně vyčerpalo. Některé mámy ve škole tvrdily, že milují ranní zmatek při společné rodinné snídani. Já jsem toužila po jediném – dostat je všechny z domu a užít si trochu klidu.

James připravil mladší sestřičce miskou cornflaků s mlékem a já jsem mezitím okrájela kůrky ze sendvičů s marmeládou a naskládala jim je do svačinových krabiček. Pak jsem Simonovi napatlala na chleba čatni – krajíce jsem krájela horizontálně, jak to měl rád –, zabalila jsem je do potravinové fólie a nechala přichystané v lednici.

„Za patnáct minut vyrazíme,“ upozornila jsem všechny a nacpala jim svačiny do aktovek, které se povalovaly na polici pod věšákem na kabáty.

Už dávno jsem rezignovala na to, abych se malovala, když jenom vezu děti do školy. Nechtěla jsem ale vypadat jako úplná šmudla, takže jsem si vlasy stáhla do ohonu a ustoupila kousek dozadu, abych se zkontrolovala v zrcadle. Šlápla jsem Oscarovi na packu – vůbec jsem si nevšimla, že dál ignoruje snídani a nechce se hnout z rohožky. Nešťastně zakňučel.

„Není ti dobře, kamaráde?“ zeptala jsem se ho a dřepla si, abych ho podrábala pod bradou. Počkám, jak bude vypadat odpoledne, a kdyby se to nelepšilo, pro jistotu zavolám veterináři.

9.30

James a Robbie byli ve škole a Emily si tiše hrála na pohovce. Já jsem mezitím Simonovi žehlila košile do práce a společně s Boys II Men jsem si prozpěvovala „End of the Road“, která se linula z rádia. Vtom zazvonil telefon.

„Ale Simon tady není,“ oznámila jsem Stevenovi, když mi řekl, že s ním potřebuje mluvit. „Copak není s tebou?“ Předpokládala jsem, že si pracovní oblečení sbalil s sebou a vydal se do práce hned poté, co si ráno zaběhal, což ostatně dělával často.

„Ne, to teda sakra není,“ vyštěkl Steven. Někdy se choval jako totální kretén. „A já se ze všech sil snažím přesvědčit jednoho našeho klienta, kterýho tady už půlhodiny zdržuju, že i když jsme malá společnost, jsme stejní profesionálové jako ty největší korporace. Jenomže jak mě má brát vážně, když se polovina našeho týmu nedokáže ani dostavit včas do hotelu na pracovní snídani?“

„Musel ztratit pojem o čase. Však víš, jaký někdy je.“

„Až ho uvidíš, řekni mu, ať okamžitě zvedne prdel a dopraví se co nejrychleji do Hiltonu, jinak to všechno posere.“

„Spolehni se. Ale kdybys ho viděl jako první, mohl bys mu, prosím tě, vyřídit, ať se mi ozve?“

Steven něco nesrozumitelného zamumlal a bez rozloučení zavěsil. Nechtěla bych být v Simonově kůži, až na tu zmeškanou pracovní schůzku dorazí.

11.30

O sedmnáct vyžehlených košil do školy i do práce a dvě kávy později jsem si uvědomila, že se Simon pořád neozývá.

Napadlo mě, jestli jsme se oba se Stevenem nespletli. Možná si Simon nebyl ráno zaběhat, ale měl nějakou jinou schůzku. Tak jsem se šla podívat do garáže, jenže jeho volvo tam stálo. A v obýváku na přehrávači ležely jeho klíče od domu. Přímo nad nimi visela na zdi koláž fotografií z oslavy našeho desátého výročí svatby.

Uplynula další hodina a já začínala mít podivně nepříjemný pocit. Poprvé za téměř dvacet let jsem měla pocit, že necítím Simonovu

přítomnost. Nezáleželo na tom, kde byl nebo jak daleko se vydal –, pořád jsem cítila, že tam někde je.

Zakroutila jsem hlavou, abych zahnila pochyby, a vynadala si, že jsem pitomá. *Moc kafe, Kitty*, řekla jsem si a došla k závěru, že káva bez kofeinu bude moje spása. Nádobu s kávou jsem schovala zpátky do skříňky a s povzdechem jsem se zahleděla na horu nádobí, která na mě čekala.

13.00

Tři a půl hodiny po Stevenově telefonátu už jsem byla pěkně na nervy.

Zavolala jsem k němu do kanceláře, a když Steven připustil, že po Simonovi není ani vidu ani slechu, začala jsem panikařit. Už před nějakou dobou jsem si vsugerovala, že si šel Simon zaběhat a srazilo ho auto. Že ho ta pohyblivá kovová věc surově odhodila do příkopu a bezohledný řidič ho tam nechal jen tak ležet.

Nacpala jsem Emily do kočárku, na který byla moc velká a stará, protože bude rychlejší ji vézt, než aby se loudala pěšky, Oscarovi jsem k obojku připnula vodítko a vyrazila jsem Simona hledat. Zastavila jsem se v trafice, jestli se tam Simon brzy ráno nezastavil, ale prý se u nich neukázal. Ani nikdo ze sousedů ho neviděl – dokonce ani paní Jenkinsová, která neustále civí ven z té své pozorovatelný za závěsem.

Procházely jsme trasu, po níž Simon obvykle běhává, a já jsem z vycházky pro Emily udělala takovou hru: řekla jsem jí, že lovíme chytáky kvedláky, mytické pohádkové bytosti, které Simon vymyslel, aby se dětem večer líp usínalo. Říkala jsem jí, že se nejraději schovávají v zabahněných příkopech, takže je musíme všechny pozorně prohlédnout.

Když jsme ušly asi dva kilometry a vůbec nic jsme nenašly, zamířily jsme do jeho kanceláře. Steven už se na Simona nezlobil, což mě znervóznilo ještě víc. Znamenalo to, že i Steven si o něj dělá starosti. Snažil se mě uklidnit a tvrdil, že Simon bude určitě v pořádku. Prý se možná jel podívat na některou z parcel. Jenomže jeho diář nám prozradil, že Simon neměl na dnešek naplánovanou žádnou pochůzku.

„Večer přijde domů úplně našrot, protože celé odpoledne vysedává v hospodě a nasává, a všichni se tomu nakonec zasmějeme,“ dodal Steven. Ale protože jsme pořád nevěděli, kde Simon je, ani jednoho z nás to dvakrát neuklidnilo.

Domů jsme se s Emily vydaly polní cestou kolem Harpolského lesa, kudy Simon taky někdy běhával. Snažila jsem se před dcerkou nedávat najevo, jak moc se bojím. Jenomže když potom upustila do bláta už notně ošuntělého zajíčka Flopsyho, ztratila jsem nervy a začala na ni ječet, že vůbec nedává pozor. Nerada to přiznávám a stydím se za to, ale je to tak. Emily zkrabatila obličejík a dala se do pláče. Žádné moje omluvy nezabíraly, takže jsem ji nakonec popadla do náruče a nesla ji domů na rukou.

Dokonce i Oscara už tohle předlouhé venčení přestalo bavit a pomalu se za námi šoural. Musel na mě být dost podivný pohled: zpočená matka, v jedné ruce řvoucí dítě, za sebou táhne kočárek a úplně vyřízeného psa, a k tomu všemu cestou pátrá po chytácích kvedlácích a mrtvém těle svého manžela.

17.50

Šest hodin, opakovala jsem si. V šest hodin bude všechno zase dobré, to přece Simon každý den dorazí domů z práce.

Byla to jeho nejoblíbenější část dne – vykoupal děti, uložil je do postele a přečetl jim pohádku o panu Lechtivkovi a panu Drncovi. Děti

byly ještě hodně malé, takže si neuvědomovaly všechnen ten smutek ani propast, která se mezi mnou a Simonem vytvořila. Smířila jsem se s tím, že bez ohledu na to, co řekneme nebo uděláme, už možná nikdy nic nebude jako dřív. Namísto toho jsme přivykali nové životní rutině a snažili jsme se dělat všechno, co jsme mohli, aby to nějak fungovalo.

Vyzvedla jsem Jamese a Robbieho ze školy o něco dřív. Hodila jsem na pánev pár obalených ryb a prostřela k večeři. James se mi mezitím snažil vysvětlit něco o jeho kamarádovi Nickym a autíčku z lega, já ale neposlouchala. Byla jsem hrozně nervózní. Co pár minut jsem očima zalétla k hodinám na zdi. A jakmile konečně odbily šestou a tikaly neúprosně dál, málem jsem se rozbrečela. Jídla jsem se ani nedotkla a jenom jsem tupě zírala oknem do zahrady.

Když přišlo léto, ty krásné teplé měsíce, často jsme večer sedávali na verandě, popíjeli červené a snažili se užívat si život, který jsme si pro sebe vybudovali. Bavili jsme se o legračních věcech, které děti vypustily z pusy, o tom, jak se Simonovi daří podnikat v oboru architektury, a že až budeme mít dost peněz, koupíme si vilu v Itálii a půl roku budeme žít tady a půl tam. Vlastně jsme mluvili o všem možném, jen ne o tom, co se událo toho dne před rokem a jednou provždy to změnilo náš vztah.

Rychle jsem zahнала děti do postele a vysvětlila jim, že je to tatínkovi moc líto, že tu nemůže být s námi, ale musel odjet kvůli práci a domů se vrátí až hodně pozdě večer.

„Bez peněženky?“ zeptal se James, když jsem ho přikrývala.

Zaváhala jsem.

„Tátova peněženka leží na příborníku. Já ji tam viděl,“ pokračoval.

Snažila jsem se přijít na to, proč Simon zrovna dneska nepotřeboval peněženku, ale žádný důvod mě nenapadal. „No jo, táta je trdlo a nechal ji doma.“

„Táta je trdlo,“ přitakal James a zachumlal se do peřin.

Seběhla jsem ze schodů, abych se podívala, jestli se nespletl. A došlo mi, že jsem kolem ní musela za dnešek projít několikrát. Peněženku si s sebou Simon brával vždycky, i když si šel třeba jenom zaběhat.

A právě v tu chvíli jsem s jistotou věděla, že je něco špatně. *Hodně, hodně špatně.*

Obvolala jsem jeho kamarády, abych zjistila, jestli náhodou není u některého z nich. Bylo mi jasné, že po každém položení sluchátka jsem se okamžitě stala předmětem lítostivého hovoru, ale že to samozřejmě všichni myslí dobře. Prohledala jsem seznam a našla telefonní čísla do okolních nemocnic. Zavolala jsem do všech dvanácti a zeptala se, jestli tam Simona náhodou nepřijali. Bolelo mě pomyšlení, že mohl proležet v nemocnici celý dlouhý den, a nikdo ani nevěděl, co je zač.

Nervózně jsem si potukávala propiskou o nohu a sestry na příjmu mezitím procházely seznamy přijatých pacientů a hledaly jeho jméno. Nenašly nic. Nechala jsem jim jeho popis pro případ, že by ho přivezli později a on jim sám nedokázal říct, jak se jmenuje.

Jako posledním jsem zavolala jeho otci a nevlastní matce Shirley. Když mi potvrdila, že u nich není, omluvila jsem se a blekotala něco o tom, že jsem si musela splést dny a měla za to, že k nim dnes večer zajel na návštěvu. Samozřejmě mi nevěřila. Simon nebyl typ, který by jen tak k někomu „zajel na návštěvu“, a zvlášť ne k vlastním rodičům.

Byla jsem tak zoufalá, že jsem dokonce zvažovala, jestli bych neměla zavolat... *jemu*. Ale byly to už tři roky, kdy v tomhle domě naposledy zaznělo jeho jméno. A stejně jsem nevěděla, jak ho kontaktovat.

Moje obavy přerušilo zazvonění telefonu. Vrhla jsem se ke sluchátku tak prudce, až jsem se loktem udeřila o komodu, a když jsem zvedala sluchátko, klela jsem. Jakmile jsem zjistila, že to volá Baishali, Stevenova manželka, zklamaně jsem vydechla.

„Nemohla bych pro tebe něco udělat? Nemám k vám třeba přijet?“ zeptala se.

Odmítla jsem, a tak řekla, že se ozve později. Ale já jsem chtěla, aby se mi ozval můj manžel, a ne kamarádi. Nedokázala jsem myslet na nic jiného než na to, že je Simon celý den pryč a nikdo neví, kde je. Zlobila jsem se sama na sebe, že když ráno Steven poprvé volal, nechalo mě to klidnou.

Co jsem to za manželku? Doufala jsem, že až Simona najdou, odpustí mi to.

21.00

Krátce po mém telefonátu k nám přijeli Roger s Paulou. A najednou to na mě všechno padlo. Tělo i mozek jako by mi vypověděly službu.

Otevřela jsem jim a okamžitě propadla záchvatu pláče. Paula mě chytila kolem ramen a odvedla mě do obývacího pokoje, kde jsem seděla celý večer přikovaná k telefonu. Roger se Simonem se znali už od jeslí. Teď ale nepřišel jako jeho dobrý kamarád. Dorazil k nám domů jako detektiv seržant místního policejního oddělení. Paula byla vždycky dominantní typ, takže to ona vedla improvizované vyšetřování, zatímco jsme se z nejasných a chybějících kousků skládanky pokoušeli zjistit, jak asi mohly vypadat poslední okamžiky, které dnes ráno Simon strávil v domě.

„Tak fajn. Začneme pěkně od začátku. Však my už přijdeme na to, kde ten člověk celý den byl,“ nařídila Paula. „Až ho příště uvidím, dostane za to, jak tě dneska potrápil, pěknou sodu.“

Snažili jsme se vymyslet všechny možné scénáře: kam mohl jít a s kým tam byl. K ničemu jsme ale stejně nedošli. Váhavě jsme se přiklonili k variantě, že prostě zmizel.

Když jsem si to říkala já, bylo to těžké. Ale ještě daleko těžší bylo slyšet to od někoho jiného. A jako oficiální možnost to znělo úplně nesnesitelně. Policejní protokol jasně říkal, že musíme počkat čtyřicet hodin, než budeme moci Simona nahlásit jako pohřešovaného. Roger byl ale ochotný tohle pravidlo obejít a zavolal na stanici hned.

„Bože můj, Paulo, co se mu jenom mohlo stát?“ ptala jsem se rozechvělým hlasem.

Na to mi nedokázala odpovědět, a tak udělala to, co vždycky, když jsem potřebovala nejlepší kamarádku: řekla mi přesně to, co jsem potřebovala slyšet. „Najdou ho, Catherine, to ti slibuju,“ zašeptala a znovu mě objala.

Jako bych se ocitla v příšerné noční můře a zároveň jsem stále nemohla uvěřit, že se mi to opravdu děje. Tohle se přece stávalo ostatním. Ne mojí rodině a mému manželovi.

SIMON

Northampton, před pětadvaceti lety

4. června, 5.30

Překulil jsem se na bok a zadíval se na perleťově bílý povrch budíku, postaveného na nočním stolku u postele. Ukazoval půl šesté. Už to bude rok a tři měsíce, kdy se mi naposledy podařilo spát o něco déle.

Naše záda se dotýkala sotva centimetrem kůže, a přesto jsem jasně cítil, jak se ve spánku jemně pohybují. Odtáhl jsem se od ní. Chvilí jsem se díval, jak do ložnice mezerou mezi závěsy proniká krémově oranžové světlo a jemně ji prosvětluje.

Odhrnul jsem peřinu a sledoval, jak nad kukuřičnými poli vychází slunce a bezútěšnost našeho domu přikrývá zlatavou peřinou. Na sebe jsem si vzal oblečení z předchozího dne, bylo přehozené přes židli, a otevřel jsem šatní skříň, opatrně, abych ji neprobudil.

Hledal jsem hodinky, které byly většinu času ukryté v zelené krabičce na zaprášené polici. Připnul jsem si je na zápěstí. Štípalo to, ale na nepohodlí jsem byl zvyklý. Krabičku jsem nechal ležet tam, kde byla.

Opatrně jsem našlapoval po dřevěné podlaze a tichounce jsem za sebou zavřel dveře. Ani nevrzly, jen tak potichu vydechly. Chvilku jsem postál před dveřmi, které se nikdy neotevíraly. Už jsem bral za kliku a chtěl je pootevřít, ale pak jsem se zarazil. Nedokázal jsem to. Ničemu by nepomohlo se do toho dne vracet zpátky.

Schodiště pod mými kroky rytmicky povrzávalo, což vylekalo podřimujícího psa. Oscar vyvalil ty svoje jantarové oči a snažil se zkoordinovat spánkem otupělé packy, aby se ke mně mohl co nejrychleji vrhnout.

„Dneska ne, kamaráde,“ řekl jsem mu a omluvně jsem se na něho usmál. Naklonil hlavu na stranu, spíš zmatený než zklamaný, že mu upírám jeho každodenní ranní procházku. Smutně si odfrkl, mrzutě se vrátil zpátky do pelechu a nasupeně zabořil čumák do kostkované deky.

Odemkl jsem vstupní dveře a lehounce jsem je za sebou zavřel. Nechtěl jsem jít po šterkem vysypané cestičce, a proto jsem přešel na trávník. Otevřel jsem zrezivělou branku a vydal se pryč. Nepohladil

jsem děti naposledy po vlasech, nevetkl jsem manželce na čelo jemný polibek ani jsem se ještě jednou neotočil k domovu, který jsme společně vybudovali. Mířil jsem jediným směrem, kudy jsem se mohl vydat. Celý svět ještě spal, jenom já byl úplně vzhůru.

A až se ostatní probudí, bude na světě o jednu zmučenou duši méně – duši, jež se života přidržovala už jenom konečky prstů.

6.10

Když jsem došel k bahnité stezce, která mě doveđe do Harpolského lesa, propadl se dům za mými zády do minulosti.

Nedokázal jsem myslet, ale nohy jsem měl předem naprogramované: samy mě měly donést, kam jsem chtěl. Provedly mě kolem řady kaštanů i vysokými, hustými hasivkami, které se mi dotěrně otíraly o džíny, nesly mě dál až do středu lesa, tam, kde už několik let ležel vybledlý modrý provaz a upozorňoval kolemjdoucí na propadlou půdu. Kdysi tam býval rybník a provaz visíval na stromě, aby se na něm mohly houpat děti. Ale voda se dávno vypařila a provaz nebyl k ničemu.

Zvedl jsem ho ze země a zopakoval jsem tolik známý postup: tahal jsem za něj tak dlouho, až jsem ho napnul. Ani vlivem větru a deště neztratil svoji původní pevnost. Kéž bych takhle pevný dokázal zůstat i já.

Pak jsem se posadil na dlouhý dubový kmen a rozhlédl se kolem. Hleděl jsem nahoru a hledal nejsilnější větev pod nebesy.

7.15

Už jsem si ani nevzpomínal, kdy mě naposledy obklopovalo tak překrásné ticho.

Od chvíle, kdy jsem opustil zmatek svého života, uplynuly skoro dvě hodiny. Tady se mi pod nohama nemotaly žádné děti. Ani tu

nevyhrávalo rádio postavené na kuchyňském parapetu žádné popové songy. Neozýval se tu kovový hluk bubnu pračky, který se zrovna protácel v jednom z dalších, nekonečných pracích cyklů. Zkrátka nic, co by mě odvádělo od mých myšlenek – jenom z dále byl slyšet tlumený hukot provozu na silnici.

Bylo mi jasné, že kdybych v tom domě zůstal další týden, měsíc nebo následujících padesát let, nic by se nezměnilo. Po všech těch ranách a kopancích, které jsem schytl i uštědřil, jsem se tam už nemohl vrátit.

Začal jsem uždibovat mech z kmene stromu a přitom jsem si vybavoval den, kdy toho na mě začalo být moc. Stál jsem bez hnutí v koupelně a i přes zavřené dveře pokoje ke mně doléhala ozvěna jejího zármutku. Vzlykání zesilovalo a zostřovalo se, začalo se mi zabodávat do kůže a hlouběji do masa, až proniklo do krve a ta ho zanesla přímo do mozku. Hlava jako by mi chtěla prasknout. Přitiskl jsem si zpoceně dlaně na uši, chtěl jsem, aby to přestalo. Jenomže jsem pořád slyšel překotný tlukot svého srdce – ploché, zavrženímhodné odbíjení uvnitř mrtvolý bez duše.

A potom mi to najednou došlo: uhodilo mě to tak silně, až jsem se zhroutil na podlahu. *Existuje způsob, jak z toho všeho ven.* Kdybych přijal myšlenku, že moje doba tady na zemi už uplynula, kdybych spáchal sebevraždu, všechno soužení by bylo rázem u konce.

A ostré tepání v hlavě se okamžitě trochu zmírnilo.

Nezáleželo na tom, jestli bych já dokázal odpustit jí, ona mně, nebo zda bychom uzavřeli faustovský pakt a oba bychom odpustili všem a všemu, co se mezi nás kdy postavilo. Bylo moc pozdě. To, co se pokazilo, už se nedalo napravit. Všude kolem nás létaly kameny a skleněné domy se tříštily na tisíce střepů. Uvnitř jsem byl mrtvý. A nastal čas, aby tělesná schránka následovala duši.

Dlouze jsem vydechl – ani mi nedošlo, že jsem celou dobu zadržoval dech – a vyšel jsem z koupelny. Tak radikální řešení může většinu lidí připadat drastické, ale zoufalému člověku jako by se přímo nabízelo. Díky tomu konečně znovu získám kontrolu nad svým životem, i kdyby to mělo znamenat, že ho tím dobrovolně ukončím. A když mi došlo, že jediným účelem mého dalšího bytí má být plánování vlastní smrti, cítil jsem, jak mi ze srdce spadl obrovský kámen.

Truchlil jsem, stejně jako ona, ale v duchu a z jiných důvodů. Brečel jsem kvůli tomu, co nám všem provedla, kvůli budoucnosti, již jsme si měli užívat společně, i minulosti, kterou se tak důsledně pokusila zničit. Tak dlouho jsme ronili slzy společně i každý zvlášť. Sužoval nás stesk z protichůdných ztrát. Ale odtěď už bude truchlit sama.

Během následujících měsíců jsem přesvědčivě nosil masku nápo-mocného manžela, stabilního rodiče i loajálního přítele. Ale v nitru jsem nepřestával myslet na to, jak vzít svoji smrt do vlastních rukou. Vyčkával jsem na ten správný okamžik, hledal jsem vhodné místo i ideální prostředky. Vlastní smrt se stala mou posedlostí. Zvažoval jsem možnosti od garáže plné jedovatých výfukových plynů přes získání zbrojního průkazu nebo havárii auta až po skok do Blisworthského kanálu s těžkými tvárnicemi přivázanými ke kotníkům.

Kvůli dětem jsem musel nejdřív pečovat o ni. Musela se vrátit zpátky do života a zesílit, než jí další rána znovu vezme vítr z plachet. A tak jsem převzal každodenní péči o domácnost a podporoval jsem rodinu, jak se dalo. Její fyzické i psychické zdraví se postupem času výrazně lepšilo. A zatímco ona začínala znovu kvést, moje tlení neúprosně pokračovalo.

Na zjištění, že si váš manžel vzal život, nebude nikdy ta správná chvíle. Přesto jsem věděl, že i v dobách, kdy byla úplně na dně, byla pořád o tolik silnější než já. Nakonec se zas odrazí ode dna a vyhoová naše děti, jak nejlépe dokáže. Bude na ní, co jim o mé smrti řekne. Hluboce jsem je miloval, ale nebyly dost chytré na to, aby poznaly, co je jejich otec skutečně zač a jaké má chyby. A tajně jsem doufal, že jim to nebude rozmlouvat a ponechá jim jejich mylné představy.

Mezitím jsem zvolil způsob i místo, které jsem znal jako své boty. Místo, kde ležela pohřbená některá má nejtemnější tajemství – les kousek od našeho domu.

Vymyslel jsem jednoduchý plán: vylezu na strom, přes silnou větev přehodím čtyřmetrový provaz a přetáhnu si smyčku kolem krku. Potom se vrhnu dolů a budu doufat, že si pádem zlomím vaz, což by značně urychlilo nevyhnutelné. Doufal jsem, že ze mě život nebude pomalu vyprchávat a já nebudu chroptět a dlouhé minuty marně lapat po dechu.

Musel jsem to udělat. Plánoval jsem to tak dlouho. Už tolikrát jsem se vydal do lesa, abych to provedl.

Jenomže když měl nastat rozhodující okamžik, dopadlo to pokaždé stejně. Nedokázal jsem to. Pět pokusů za poslední dva týdny skončilo stejně: zíral jsem na stromy před sebou, v ruce provaz, ale ten poslední, rozhodující krok jsem udělat nedokázal. A po čase jsem se vrátil domů k ní, zlomený stejně, jako když jsem odcházel.

A teď jsem tady stál zase.

Nebál jsem se zabít, protože na tomhle světě už nezbylo skoro nic, co by mě mohlo vyděsit nebo mi dokázalo ublížit. Nebrzdil mě ani pocit viny, že za sebou nechám děti bez otce, protože jsem se jim vzdálil už dávno, jen si toho nikdo nevšiml.

Děsilo mě něco jiného – netušil jsem, co mě čeká na druhé straně. Doufal jsem v nekonečnou nicotu v očištění. Ale v nejhorších představách jsem viděl pokračování toho života, který jsem žil tady na zemi, jenomže mě k tomu budou zespoda ožehávat plameny. Přál jsem si, aby mě smrt zbavila utrpení, a ne abych jedno trápení vyměnil za jiné, stejně strašné.

Ale kde jsem měl vzít jistotu, že to dopadne dobře? Neexistoval žádný průvodce ani moudrá starobylá pověst, jež by mi daly pocit jistoty, že se nedostanu z louže pod okap. Takže sice existoval způsob, jak se od všeho osvobodit, jenomže já jsem se ho začal příšerně bát. Ale byl to opravdu jediný možný způsob?

Co kdybys prostě odešel? Ten hlas se ozval tak náhle a nečekaně, až mě napadlo, že na mě promluvil někdo cizí. Rozhlédl jsem se kolem dokola, ale v lese kromě mě nikdo nebyl.

Tvoje smrt přece nemusí být nutně fyzická, mluvil ten hlas dál. Skoro to znělo, jako by zpíval. *Co kdybys posledních třiatřicet let prostě vymazal a zmizel?* Pozvolna jsem přikývl.

Nemůžeš být dál součástí života těch, které jsi znal. Budeš se muset zapřít, ovládnout a nedělat si o ně starosti. Už nikdy se jim nesmíš ozvat. Bude si myslet, že jsi měl nehodu, i když tvoje tělo nebude k nalezení. A postupem času si na svoji ztrátu zvykne a bude žít dál. Nakonec to bude nejlepší řešení pro všechny.

Zabít jsem se sice nedokázal, ale tohle bych zvládnout mohl. Říkal jsem si, proč mě to nenapadlo už dřív. Ale když se utápíte v hlubinách deprese a máte pocit, že jste konečně našli cestu ven, po alternativních možnostech nepátráte.

Co ti brání sebrat se a odejít hned? Už jsi ztratil tolik času.

Ano, to máš pravdu, pomyslel jsem si. Se všemi lidmi už jsem se v duchu rozloučil. Odfoukl jsem je jako semena z odkvetlé pampe-

lišky – všechny až na jednoho. A dřív, než všem doma začal zvonit budík, jsem se zhluboka nadechl, uvolnil jsem ruce zaťaté v pěst a s nově nabytou nadějí jsem odešel od stromu, na kterém jsem se chtěl oběsit.

Provaz jsem vrátil tam, kde byl, a opustil jsem les jako muž, který právě přestal existovat.

13.15

Je fascinující, kolika místy projdete, když se couráte jen tak bez cíle. Neměl jsem v mysli vytyčený žádný cíl, žádný vnitřní kompas, který by mě vedl konkrétním směrem, a tak jsem se prostě rozhodl jít pořád dál.

Šel jsem za tou zářivou koulí na obloze. Procházel jsem přes pole i pastviny, kolem rozrůstajících se obytných zástaveb i menšími vesničkami. Přecházel jsem mosty nad železniční tratí. Prošel jsem kolem cedule s nápisem PRÁVĚ OPOUŠTÍTE NORTHAMPTONSHIRE. DĚKUJEME ZA NÁVŠTĚVU a usmál jsem se. Přesně to jsem totiž celé ty roky byl: obyčejný návštěvník, pouhý host.

Přetékal jsem optimismem a došlo mi, že jsem byl celou dobu pohlcený sám sebou a vůbec jsem nevnímal okolní svět, nedoceňoval ho v plném rozsahu. Nikdy jsem si nedělal radost maličkostmi: ne sbíral jsem maliny z keřů u silnice, nepojídal jablka utržená ze stromu přímo v sadu ani jsem nepil čerstvou vodu rovnou z potoka.

Jenomže moderní život se ani trochu nepodobal románům Marka Twaina, které jsem četl jako kluk. Kvůli znečištěnému ovzduší byly maliny nahořklé, jablka nakyslá a voda už dávno nechutná jako voda, dokud se nesmíchá s fluoridy a neteče doma z kohoutku.

Ale nic z toho mě teď netrápilo. Právě mi začínal nový život. Byl jsem tady, abych se učil, poznával a užíval si. Musel jsem odněkud

odejít, abych se k něčemu jinému dokázal přiblížit. Neměl jsem kam jít, a přitom jsem se mohl vydat úplně kamkoli. Začnu znovu jako člověk, kterým jsem se chtěl vždycky stát, a přestanu být tím, koho ze mě udělala ona.

16.00

Slunce mi nepříjemně pálo do ramen a čelo jsem měl na dotek bo-lavé. Rozepnul jsem košili, kterou jsem měl uvázanou kolem pasu, a zakryl jsem si s ní hlavu. Silniční tabule mi prozradila, že jsem dva kilometry od Šťastného kempu, prázdninového resortu, kolem něhož jsme jednou po cestě na jiné místo projížděli. Tenkrát jsme si ještě hráli na šťastnou rodinku.

Cedule byla polorozpadlá a lemoval ji plot z ostnatého drátu, takže nápis hlásající odpočinkový resort působil ironicky. Říkala, že jí připomíná jeden dokument o Osvětimi, který jsme spolu viděli. Ale rodinky, které se ubytovávaly v omšelých chatičkách, by s ní zřejmě nesouhlasily.

Vstoupil jsem dovnitř zrezivělou branou s opadajícím nátěrem. Na rozlehlém pozemku parkovalo asi třicet karavanů, možná víc. Byly rozestavěné do oblouku. Ostatní se jako odpadlíci rozprostíraly na vzdálenějších místech, napůl skryté za přerostlým živým plotem. Vzduchem se nesl výskot dětí. Mámy a tátové hráli s potomky kriket a prarodiče seděli opodál a na přenosných tranzistorácích poslouchali chrčící stanice. Záviděl jsem jim to prostinké štěstí.

Uviděl jsem malý kiosek, kavárničku obklopenou plastovými stolky a židlemi zalitými sluncem. Začal jsem po kapsách hledat drobné. Usmál jsem se, když jsem z jedné vylovil dost zmuchlanou dvacetilibrovou bankovku. Zjevně tam přestála poslední praní v pračce. Nový

Simon měl očividně daleko víc štěstí než ten starý. U znuděné holky za pultem jsem si objednal kolu. Když zjistila, že mi musí vrátit všechny drobné, znechuceně protočila panenky.

Zůstal jsem v té plastové židličce sedět až do večera a pozoroval jsem cvrkot okolo. Zkoumal jsem návštěvníky s takovým úžasem, jako bych se dnes ocitl na zeměkouli úplně poprvé. Už jsem zapomněl, jak může vypadat rodinný život – taky jsme tam žili, než mě od rodiny odřízla.

Zarazil jsem se. Nebudu myslet na ni ani na následky jejích činů. Už v té její pantomimě nezahraju ani štek.

20.35

S příchodem noci se kempem roznesla vůně grilovaného masa a vonných svíček. Měl jsem za to, že jsem neupoutal ničí pozornost, jenomže potom se k mé židličce stojící před kioskem rozešel nějaký chlap ve středním věku s odhaleným hrudníkem. Prý si jeho manželka všimla, že tady celé odpoledne vysedávám úplně sám, a zve mě, abych si společně s nimi dal večeři.

Jejich nabídku jsem vděčně přijal a nacpal se spálenými hot dogy tak, že jsem si málem musel povolit pásek, přes který mi přetékal břicho. Moc jsem nemluvil, zato jsem naslouchal. A když se mě zeptali, odkud jsem přišel a jak dlouho se zdržím, zalhal jsem. Tvrdil jsem, že mě inspiroval jeden slavný sportovec. Ten člověk nedávno dokončil sponzorovanou chůzi pro charitu, během níž urazil celou cestu od vesnice John o'Groats až k mysu Land's End. A já jsem teď podnikal totéž, jen pro lidi bez domova.

Rychle jsem se naučil, jak snadné je neříkat pravdu, zvláště lidem, kteří vám byli ochotní uvěřit v podstatě cokoli. Nebylo divu, že mé ženě i matce připadalo lhát tak jednoduché.

Na mé hostitele to každopádně udělalo dojem, a když mi nabídli desetilibrovou bankovku jako příspěvek na potřebné, necítil jsem ani vinu, ani potřebu jim vysvětlovat, že moje charita je ryze soukromá a týká se výhradně mé osoby.

Poděkoval jsem jim, omluvil se a vydal jsem se ke karavanům na okraji kempu. Nebylo těžké zjistit, které jsou prázdné, a po rychlém otevření západky na zadním okně jsem do jednoho z nich nenápadně zapadl.

Vzduch uvnitř byl zatuchlý, polštář hrudkovitý a načichlý cizím potem a škrobená vlněná deka mě kousala. Ale našel jsem místo, kde jsem mohl strávit dnešní noc. Setřel jsem prach z okna a vykukl ven, abych si prohlédl zdejší okolí. Usmál jsem se, když mi došlo, jaké dary mi můj nový, nekomplikovaný život přináší.

Tělo i mysl jsem měl naprosto vyčerpané. Svaly na lýtkách i na patách mě bolely, čelo jsem měl spálené a v bedrech mě píchalo. Bolesti, která po čase odezní, jsem však věnoval minimální pozornost.

Místo toho jsem usnul a celou noc spal jako nemluvně. Nezdály se mi žádné sny, neměl jsem žádné plány a ničeho jsem nelitoval, což bylo ze všeho nejdůležitější.

Northampton, přítomnost

8.25

Catherine seděla v jídelně a na mahagonovém stole před sebou měla položený notebook. Trochu ho odsunula, aby se mohla podívat na fotografii newyorské Páté avenue natištěnou na podložce, a usmála se. Doufala, že se tam do konce roku ještě stihnou vrátit.

Podle data e-mailu bylo jasné, že jí ho James poslal dnes brzy ráno. Od chvíle, kdy ji její nejstarší syn přiletěl navštívit, už uplynul mě-

síc, ale cestování po světě se stalo nedílnou součástí jeho života a ona si na to nakonec taky musela zvyknout. I přes obrovské nároky, které na něho jeho zaměstnání kladlo, s ní zůstával v pravidelném kontaktu. A když někdy neměl čas napsat ani pár řádek, dokonce ani ji pozdravit nebo ji ujistit, že se ozve později, otevřela si jeho facebookový profil a přečetla si, co tam v nedávné době napsal. Robbie se jí sice pokoušel vysvětlit, jak snadné je skypovat nebo psát si přes FaceTime, ale ona byla ráda, že si dokáže nahrát telenovely z televize. Pěkně jedno po druhém, říkávala mu.

Chyběly jí ty chvíle, kdy zvedla ze stolu plnicí pero, přichystala si papír a napsala dopis. Zklamalo ji, že většina lidí považovala tradiční psaní dopisů za ztrátu času nebo příliš starosvětskou kratochvíli a raději něco natukali na klávesnici. A přesto už to byly celé roky, kdy si naposledy sedla a sama napsala něco perem – pokud ovšem nepočítáme vlastnoruční podpisy na obchodních smlouvách.

Emily před chvílí odešla a vrátí se až večer – vyzvedne ji a zajdou si spolu na večeři. Měla spoustu času odepsat Jamesovi a objednat životopisné knihy, které si chtěla koupit přes Amazon. Jenomže dřív, než mohla začít, ji vyrušilo zabušení na dveře. Sundala si brýle na čtení, zaklapla notebook a šla otevřít.

„Už zase sis zapomněla peněženku, zlatíčko?“ zavolala dřív, než stiskla kliku. Ale když se dveře otevřely, nebyla za nimi Emily. Stál tam nějaký postarší gentleman.

Usmála se. „Jémine, omlouvám se. Myslela jsem si, že je to dcera.“

Taky se na ni usmál, sundal si klobouk a zastrčil si za ucho několik prošedivělých vlasů, které se zachytily o krempu.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se.

Neodpovídal. Jenom se na ni díval a trpělivě čekal. Všimla si kvalitního obleku s vestičkou i nazlátlého středomořského opálení.

Stačil jí letmý pohled a byla si skoro jistá, že světle modrá kravata bude z čistého hedvábí.

Přestože jí bylo divné, že muž zatím nepromluvil, neměla z něj strach. Byl pohledný, hezky upravený a něco na něm jí dokonce připadalo povědomé. Možná ho potkala v Evropě, kam si tuhle vyrazila na nákupy – ale jak by věděl, kde ji má hledat? *Ne, tohle je hloupost*, pomyslela si.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptala se znovu zdvořile.

Po další odmlce muž konečně otevřel ústa a promluvil.

„Ahoj Kitty. Už je to dávno.“

Nešlo jí to na rozum. *Nikdo mi přece Kitty neříká – jenom táta a...*

Zvedl se jí žaludek, jako by jela výtahem a ve zlomku vteřiny se zřítila o třicet pater níž.

Druhá kapitola

CATHERINE

Northampton, před pětadvaceti lety

5. června, 4.45

Oči mě pálily, jako by mi do nich někdo nakapal ocet – za posledních čtyřadvacet hodin jsem je sotva zamhouřila. Celý život se mi smrskl na čekání, až se Simon vrátí domů.

O půlnoci jsem si šla lehnout. Nechala jsem si na sobě stejné oblečení, v němž jsem byla celý den. Jako by převléct se do pyžama znamenalo připustit, že den skončil a on se nevrátil. A přestože jsem neskonale toužila po tom, aby byl dnešek u konce, děsila mě představa, že zítra prožiju další, stejně příšerný den.

Dveře do ložnice jsem nechala otevřené, abych nepřeslechla zvonění telefonu nebo bušení policistů na dveře. Ležela jsem bez hnutí na prošívané příkrývce, protože kdybych se zachumlala do peřin, mohlo by mě to stát drahocenné vteřiny navíc, až se budu potřebovat co nejrychleji dostat dolů. Zoufale jsem chtěla spát, ale byla jsem tak vystrašená, že mě vylekalo každé vrznutí nebo zapraskání

podlahy. Pokaždé mě napadlo, že se možná Simon blíží chodbou, aby mi řekl, že celé je to jenom hloupé nedorozumění.

Představovala jsem si, jak mě k sobě co nejpevněji přitiskne a z posledních čtyřiaadvaceti hodin plných hrůzy se stane jenom zlá vzpomínka. Hodiny, které uplynuly od chvíle, kdy jsme vedle sebe naposledy leželi v posteli, se nekonečně vlekly. Už teď mi chybělo, jak si při sekání trávníku vždycky pískal „Hotel California“ nebo jak jsem je pozorovala, zatímco s Robbiem chytali berušky do zavařovacích sklenic. Chtěla jsem ve spánku cítit na šíji jeho teplý dech. Kam se poděl muž, který mě svíral v náručí, když jsem si před spaním mohla vyplakat oči a prosila jsem Boha, aby mi vrátil zpátky mého malého chlapečka?

Až do rozbřesku jsem oka nezamhouřila. Nastal nový den, ale mě stále mučila bolest ze včerejška.

8.10

„Kde je táta?“ zeptal se zničehonic James. Přelétl pohledem kuchyň a zadíval se do chodby.

„No, víš, táta musel jít hrozně brzy do práce,“ zalhala jsem a rychle změnila téma.

Když se děti probudily, dělala jsem, co se dalo, aby to vypadalo, že je všechno jako jindy. Ale když kluci dojedli toast a sbalili si knížky do aktovek, svírala jsem je v náručí déle než obvykle. Snažila jsem si skrze ně připomenout Simona. Paula se nabídla, že je místo mě zaveze do školy. Já jsem si mezitím nalila už čtvrtý hrnek kávy a čekala jsem na Rogera.

„Tohle tě vykolejí ještě víc,“ poznamenala Paula a ukázala na kávu. A potom mi pohrozila prstem jako nějakému školáčkovi.

„To jediné mě drží na nohou,“ odpověděla jsem a zkontrolovala, jestli se mi pořád třesou ruce. „Co když se nevrátí, Paulo?“ zašeptala jsem tak, aby to James neslyšel. „Jak to bez něho zvládnou?“

„Ale no tak, klid. Na to vůbec nemysli,“ odpověděla a pevně mi stiskla ruku. „Po tom pekle, kterým jste si vy dva prošli, udělá Roger všechno pro to, aby ti ho přivedl zpátky domů.“

„Ale co když se to nepovede?“

„Dej na mě. Oni ho najdou.“

Přikývla jsem. Věděla jsem, že má pravdu.

„Jestli chceš, klidně s sebou můžu vzít i Emily,“ navrhla Paula a už vytahovala růžový kočárek ze skříně pod schody.

„Díky,“ odpověděla jsem vděčně. V tu chvíli dorazil Roger. Doprovázela ho nějaká uniformovaná policistka, kterou mi představil jako konstábla Williamsovou. Tvářila se dost přísně. Paula vyvedla děti zadním vchodem dřív, než si mohly všimnout, kdo to za mnou přijel. Posadili jsme se ke kuchyňskému stolu a oni si vytáhli propisky a poznámkové bloky.

„Paní Nicholsonová, kdy jste naposledy viděla svého manžela?“ začala konstábl Williamsová. Nelíbilo se mi, jak se při slovech „svého manžela“ zakabonila.

„Předminulou noc. Chtěl se ještě podívat na zprávy v deset. Já jsem byla unavená, takže jsem mu dala pusu na dobrou noc a šla jsem si lehnout.“

„Vzpomenete si, kolik bylo hodin, když přišel do ložnice?“

„To ne, ale vím, že tam byl.“

„Jak to víte? Viděla jste ho? Nebo jste s ním mluvila?“

„Ne. Ale vím jistě, že ležel vedle mě.“

„Takže existuje možnost, že si vůbec nepřišel lehnout? Čili je možné, že odešel už v noci?“

„No, asi ano, nejspíš.“ Ze všech sil jsem si snažila vybavit, jestli jsem tu noc Simona vedle sebe v posteli cítila. Nemohla jsem si vzpomenout. A potom konstábl Williamsová změnila téma.

„Bylo ve vašem manželství všechno v pořádku?“

„Jistěže ano,“ odpověděla jsem podrážděně.

„Neměl Simon nějaké finanční problémy? Neprojevovala se u něj vyšší míra pracovního stresu?“

„Ne, nic z toho.“ Nelíbilo se mi, jak o něm mluvila v minulém čase.

„A nenapadlo vás, že se mohl objevit někdo třetí?“

Ta otázka mě překvapila. Na něco takového jsem nikdy nepomyslela. Ani na okamžik. „Ne. To by Simon neudělal.“

„Myslím, že Catherine má pravdu,“ vložil se do toho Roger. „Simon není ten typ. Rodina pro něj znamená všechno.“

„Jenomže se to stává daleko častěji, než si možná myslíte –“

Skočila jsem jí neurvale do řeči. „Už jsem vám řekla, že ne. Můj manžel nikoho nemá.“

„Už někdy takhle zmizel?“

„Ne.“

„Ani na několik hodin?“

„Ne.“

„A nevyhrožoval někdy, že by mohl odejít?“

„Ne!“ Měla jsem husí kůži a v hlavě mi hučelo. Podívala jsem se na digitální hodiny na troubě a doufala jsem, že tenhle výslech brzy skončí.

„Neměli jste poslední dobou nějaké rodinné problémy?“

Podívali jsme se na sebe s Rogerem a mně se stáhlo hrdlo.

„Jenom to, o čem jsem ti už říkal v autě,“ odpověděl Roger za mě.

„Dobře. A jak se s tím Simon vyrovnal?“

Ztěžka jsem polkla. „Pro nás všechny to bylo hodně těžkých patnáct měsíců, ale nakonec jsme se z toho nějak dostali. Celou dobu mi hodně pomáhal.“

„Neumím si představit, jaké to pro vás muselo být. Nemyslíte si, že právě tohle může mít se Simonovým odchodem něco společného?“

„Přestaňte říkat, že odešel!“ vyštěkla jsem. „Můj manžel se pohřešuje.“

„Yvette to tak nemyslela,“ pronesl Roger a střelil po své netaktní kolegyni pohledem. „Omlouvám se, Catherine, ale musíme probrat všechny možnosti.“

„Takže ty si myslíš, že je to možné? Že by se jenom tak sebral a odešel od nás?“

„Ne, ne, to si nemyslím. Ale ještě to chvíli vydrž, prosím tě. Brzy budeme hotoví.“

Vyptávali se dalších nesnesitelně dlouhých třicet minut. Ale ať už jsme se ubírali jakýmkoli směrem, vždycky jsme nakonec skončili ve slepé uličce. Roger mě požádal o nějakou novější Simonovu fotografii. Vytáhla jsem z kuchyňské zásuvky obálku s fotkami, které jsem ještě nestihla zařadit do alba.

Pořídila jsem je o Vánocích před dvěma lety. To bylo naposledy, kdy byla naše rodina pohromadě. Tehdy jsme tu ještě byli všichni pospolu, nikdo nechyběl. A já jsem měla hrozný strach, že zanedlouho budou chybět dva.

Tu fotku jsem pořídila na Boží hod ráno. James si pustil nové CD od Michaela Jacksona, které dostal, prozpěvoval si a tancoval. Robbie se přesunul do svého prehistorického světa. V rukou třímал diplom a ještě cosi s trny na zádech. Obě bytosti sváděly lýtý boj. A Emily se s hihňáním balila do bublinkové fólie.

Vzpomínám si, že Simon si toho překrásného chaosu vůbec nevšímal. Namísto toho se rozhlížel kolem sebe: díval se na rodinu, kterou vytvořil, ale nějak jinak, podivně. Na jedné fotografii jako by ho uhranula tvář na vysoké židli, která se na něho usmívala. Ale v jeho

výrazu zela zvláštní prázdnota. Nebyl to ten Simon, kterého jsem si pamatovala. A tak jsem vybrala jiný snímek, kde se usmíval. Chtěla jsem, aby ho všichni viděli právě takhle: jako mého Simona. Protože tohle byl muž, kterého jsem tak zoufale toužila mít zpátky doma.

12.45

Zpráva o Simonově zmizení se šířila jako lavina, ale nebylo zbylí. Kdyby ležel zraněný někde v příkopu, sehrál by nejdůležitější roli právě čas. A tak se naši přátelé z vesnice spojili a pod dohledem policie vytvořili pátrací skupinu.

Byly to desítky lidí různého věku. Přišli i sousedé, se kterými jsme se ani jednou nesetkali, a hledali ho v polích, podél cest, v houštlí i u kostela. Policejní potápěči mezitím prohledávali potoky, rybníky a kanály.

Stála jsem vzadu na zahradě u plotu, ruce přitisknuté k tělu, a přála jsem si, abych se přestala třást. Sledovala jsem, jak se obrysy postav na poli rozpíjejí. Zoufale jsem se bála, že se ozve něčí křik: Tady, něco jsme našli! Ale vítr ke mně přinášel jenom utichající zvuk jejich vzdalujících se kroků.

Později jsem s Rogerem a konstáblem Williamsovou prohledali dům od půdy po sklep. Hledali jsme cokoli, co by se vymykalo normálu. Narušovali tím sice naše soukromí, ale souhlasila jsem, i když se skřípěním zubů. Bylo mi jasné, že jenom dělají svoji práci.

Papír po papíru a složku po složce jsme procházeli veškeré staré dokumenty. Zkoumali jsme staré bankovní výpisy i účty za telefon a hledali jsme „známku nějaké nezvyklé aktivity“. Simonův pas, šeková knížka i kreditní karta ležely na svém obvyklém místě v šuplíku hned vedle mých. Prohlédla jsem každíčkou účtenku, které si schovával v krabici od bot. Některé byly staré i několik let.

Další policisté mezitím ověřovali jeho lékařské záznamy a se Stevenovou pomocí procházeli dokumentaci v kanceláři. Jiní se vyptávali sousedů, a dokonce i mlékaře a toho nebohého kluka, co nám každé ráno nosí noviny.

Nikdo nic neviděl.

Konstábl Williamsová mě požádala, abych podle oblečení, které doma najdu, zkusila odhadnout, co by mohl mít Simon na sobě. Prohrabala jsem mu šatní skříň. A najednou jsem si vybavila, jak Oscar včera nervózně pobíhal kolem vstupních dveří. V tu chvíli mi to nedošlo, ale hned vedle ležely i Simonovy běžecké boty. To mě znejistilo. Znamenalo to, že ráno nešel ven běhat, což jsem si až doteď myslela. Třeba měla konstábl Williamsová nakonec pravdu: Simon se mohl z domu vytratit už v noci. Ale kam by šel tak pozdě, nebo tak brzy ráno, a hlavně proč? A proč si s sebou nevzal peněženku ani klíče od domu?

„Jak vám to jde, paní Nicholsonová?“ zakřičela na mě konstábl Williamsová zezdola. „Našla jste něco?“

„Ne. Za chvíli budu dole,“ zalhala jsem, posadila jsem se na otmán a pokusila se pochopit nepochopitelné. Ani nevím proč, ale přišlo mi, že bych si to o běžeckých botách měla nechat pro sebe. Policistka už tak měla zjevné pochybnosti. A mně se té samolibé ženské nechtělo dávat za pravdu.

Před dům dorazili reportéři z *Herald & Post* a za nimi přijela i policejní dodávka. Do domu vešli tři psovodi s německými ovčáky, kteří si museli přičichnout k něčemu ze Simonových věcí. Oscar se schovával ve spíži. Nemohl pochopit, proč se z jeho světa najednou stalo tak hlučné a zmatené místo.

„Vím, jak ti je,“ zašeptala jsem a sklonila se, abych mu mohla dát pusku na čumák.

17.15

Neměla jsem jinou možnost, a když jsem děti vyzvedávala ze školy, musela jsem jim v autě znovu zalhat. Jakmile jsem jim oznámila, že je беру do kina na poslední disneyovku, začali Robbie i James ve vzduchu nadšeně mávat pěstičkami.

Poslechla jsem Rogerovu radu a nevezla jsem je okamžitě domů. Jinak by se kluci začali hned vyptávat, proč je v ulicích a na poli ve všední den tolik lidí. Chtěla jsem je ještě chvíli udržet v naivním světě kreslených filmů, než jim realita uštědří tvrdý úder. Když si do pusy nacpali tolik popcornu a nanuků, kolik se jim tam vešlo, jako by mimoděk jsem se zmínila, že se táta v poledne stavil doma a vyzvedl si čisté oblečení.

„Musí kvůli práci odcestovat do cizí země. Poletí obrovským letadlem podobným tomu, jakým jsme všichni letěli do Španělska,“ řekla jsem. „Bude pryč jenom na pár dní.“

Klukům se moc líbila představa, že se táta vydal na veliké dobrodružství někam za moře. Robbie říkal, že to zní, jako by se z táty stal Indiana Jones.

„A táta říkal, že vás mám místo něho pozvat do kina a připomenout vám, že vás má moc rád a brzy se vrátí domů.“

„Díky, tati!“ zakřičel James, zaklonil hlavu a zamával k nebesům imaginárnímu letadlu.

Hned zkraje filmu jsem začala mít pochybnosti, jestli byl večerní program, kterým jsem chtěla zakrýt jednu obrovitánskou lež, ten nejlepší nápad. Ale jak jsem po nich měla chtít, aby pochopili, že táta prostě zmizel, když já sama jsem tomu nerozuměla ani za mák? Nemohla jsem jim říct pravdu, protože jsem ji sama neznala.

Hodinu a půl jsem zírala na plátno a za tu dobu jsem z kresleného filmu nevníkala ani jediné slovo. Nemohla jsem přestat myslet na Si-

monovy běžecké boty. Když ráno neodcházel z domu, aby si zaběhal, tak kam mohl jít? A proč vůbec někam chodil? Jak jsem se tím tak probírala pořád dokola, bylo to čím dál víc nepříjemné.

Ale i když jsem byla úplně zmatená, jednu jistotu jsem měla: Simon nás rozhodně neopustil z vlastní vůle.

20.40

Vjela jsem na příjezdovou cestu jenom chvíli poté, co kvůli zapadajícímu slunci museli všichni pátrající lidé pro dnešek skončit. Utahaného Robbieho i Jamese jsem poslala nahoru do koupelny vyčistit si zuby. Pospíchala jsem do kuchyně. Tam jsem našla Stevena a Baishali, kteří vyzvedli Emily u Pauly doma a přivezli ji sem.

„Je něco nového?“ zeptala jsem se a doufala.

„Bohužel,“ odpověděla Baishali. Cítila jsem, jak se mi chvěje brada. Dívala se na mě tak omluvně, dokonce vstala, aby mě mohla obejmout, ale já jsem vystrčila ruce před sebe a zarazila ji.

„Jsem v pořádku, vážně. Raději se půjdu podívat na děti.“

„Nebyla jsem si jistá, jestli ti to mám říct,“ začala, ale potom se zarazila.

„Říct mi co?“ Měla jsem ji sice ráda, ale její obavy, že řekne něco nevhodného, byly někdy k nesnesení. A obzvlášť teď, kdy jsem ze všeho nejvíc potřebovala slyšet pravdu.

„Mělas tady návštěvu.“

„Koho?“

„Arthura a Shirley,“ odpověděla a zadívala se na podlahu jako provinilé dítě.

Povzdechla jsem si. V tom zmatku, který tady posledních čtyřia dvacet hodin panoval, jsem Rogera požádala, aby do situace zasvětil i Simonova otce a nevlastní matku, a hned jsem na ně zapomněla.

Byla jsem ale hrozně unavená a na hádku s nimi jsem dnes večer neměla sílu.

„Měla bys jim to říct,“ dodala Baishali, jako by mi četla myšlenky. „Víš, že když má Shirley pocit, že jí někdo něco zamlčuje, chová se jako býk před červeným praporkem.“

Přikývla jsem. Měla jsem strach, že kdybych promluvila, zlomil by se mi hlas. Baishali si toho všimla, a když mě chtěla obejmout tentokrát, nebránila jsem se.

„Zkus se tím tolik netrápit. Simon se určitě brzy vrátí.“ Potom se vření uvolnila a povzbudivě se na mě usmála. Jenomže já si říkala, kolikrát mi tohle ještě někdo zopakuje, než k tomu skutečně dojde.

SIMON

Luton, před pětadvaceti lety

5. června, 8.40

S duněním kolem mě projížděly osobní auta i nákladáky a já se bořil do rozbahněné trávy u krajnice.

S trochou peněz a jinak prázdnými kapsami pro mě představoval stop ideální způsob, jak se dostat do Londýna. Záleželo pouze na tom, jestli se mi podaří přesvědčit nějakého řidiče, aby se nade mnou slitoval. Ale lidé i auta jako by můj radostně vztyčený palec záměrně přehlíželi. Jenomže já jsem měl na svojí straně dvě zásadní výhody: trpělivost a čas.

Po noci prospané v ošuntělém karavanu mě v brzkých ranních hodinách probudilo, jak u něj zastavuje osobní auto se střechou zaskládanou napěchovanými plastovými kufry. Co nejtíšeji jsem po-

padl všechny svoje věci, vyskočil ven zadním oknem jako uprchlík a oblékal se za běhu přes louku.

Když jsem se dostal až k bráně, trochu jsem zpomalil. Vtom se ozval hlasitý dětský ryk. Zastavil jsem se a ohlédl. Jeden z nově příchozích, malý klučina, sotva tříletý, nedokázal ovládnout obrovské nadšení a nedočkavě se rozběhl ke karavanu. Musel zakopnout a plnou vahou dopadl na obě kolena.

Sledoval jsem, jak jeho matka odhodila kabelku, oběhla auto a začala ho v náručí utěšovat. Otcovství mě naučilo rozeznat skutečný pláč od toho hraného. Ten kluk dobře věděl, o co mu jde. Čím déle bude dávat najevo, že ho to bolí, tím déle se mu máma bude bezvýhradně věnovat.

Ne, že by tohle fungovalo na moji matku, když jsem byl ještě kluk. Naposledy jsem ji viděl zhruba před dvaceti lety – a tehdy jsem si z celého srdce přál, aby umřela.

Arthur, můj otec, byl loajální chlap, ale slaboch, jehož jedinou chybou v průměrném a nezajímavém životě, který vedl, bylo otevřít svoje srdce naprosto nestálé bytosti. Doreen byla jeho přesný opak: přelétavá manželka a matka na částečný úvazek. Do našeho života vstupovala a zase z něho mizela, jak se jí zrovna zachtělo.

Když se rozhodla věnovat pozornost nám, bývala zábavná, pozorná a milující. Její přítomnost jste cítili daleko dřív, než vstoupila do místnosti. Svým nakažlivým smíchem zaplnila i ten nejzazší kout domu, kam jsme já ani můj otec nedokázali proniknout. Stavěli jsme s mámou v obývacím pokoji nejrůznější skryše z příkrývek přehozených před pohovku a smáli jsme se tomu. Pak jsme se schovali dovnitř, abychom unikli celému světu, a krmili se rozdrolenými sušenkami z plechovky, kterou jsme v supermarketu vzali z regálu s poškozeným zbožím.

Jenomže jsme s Arthurem měli ženu, kterou jsme oba milovali, pouze vypůjčenou. Nezáleželo na tom, jak dlouho se v naší společnosti zdržela – mohl to být měsíc, půlrok, snad i celý rok, když jsme měli obzvlášť štěstí –, stejně jsme jedním okem neustále kontrolovali hodiny a očekávali nevyhnutelné.

Doreeniny nemanželské etudky byly časté a ponižující. Někdy jí stačil dojem, že tam na druhé straně je tráva zelenější, a k tomu na ni nějaký cizí chlap mrkl, a ona neváhala a vydala se za ním. Jednou utekla s majitelem místního hostince. Chystala se pracovat v novém podniku, který si otevřel v Sutherlandu. Potom jí zase jakýsi panamerický pilot s americkým přízvukem slíbil, že jí ukáže celý svět: dostala se až do Birminghamu, než ji odkopl.

A potom tu byly ještě delší pobyty v Londýně s chlapem, kvůli kterému se rodiče hádávali, když si mysleli, že spím. Matka se hrozně bála být šťastná, ale snad ještě víc se bála zůstat sama. Takže kdykoli to vypadalo, že se usadila a všechno začíná fungovat, utekla buď od nás k němu, nebo zase od něho zpátky k nám. A ačkoli jsem v tom celý život vyrůstal, nic to nemění na tom, že valný smysl mi to nedávalo tenkrát ani teď.

„Víš, já se dusím, Simone,“ pokoušela se mi to jednou vysvětlit. Přistihl jsem ji jedno sobotní odpoledne, jak se snaží zmizet tak, aby si toho nikdo nevšiml. Klečela, v jedné ruce kufr, ve druhé moji ruku, a mluvila s šestiletým klukem tak, jako by už ve svém věku dokázal rozumět i těm nejhlubším koutům lidského srdce.

„Mám tebe i tvého tátu moc ráda, ale potřebuju něco víc,“ plakala, pak za sebou zabouchla dveře a zmizela v nějakém cizím modrém automobilu značky Austin Healey.

A my jsme jí ty její dramatické eskapády pokaždé odpustili. Nakonec byly její odchody vlastně úlevné, protože připravovat se na vše-

chen ten smutek spojený s jejím odchodem bylo ve skutečnosti daleko horší, než když potom opravdu utekla. A pokud jsem si přál, aby umřela, bylo to jen proto, že pak by se ten neustálý kolotoč konečně zastavil.

A dokonce i dnes, kdy se jako dospělý chlap chystám začít úplně nový život, ve mně navzdory rozumu přežívá malá část, která dál zoufale touží po matčině lásce. Po všech těch slibech, co nedodržela, i slzách, které jsem kvůli ní prolil, bych jí rád řekl, že jsem jí odpustil. Jinak bych se nepohnul dál. No a pokud vím, naposledy žila v Londýně.

Nebesa se otevřela a rozpršelo se zrovna ve chvíli, kdy jsem uviděl červená světla brzdícího auta. Zastavilo kus přede mnou a já se k němu okamžitě rozběhl.

Činy mé ženy mě naučily jednu věc: jsou chvíle, kdy není zbytí, a vy musíte nechat všechno za sebou. Takže do hajzlu se vším. A navíc jsem měl daleko lepší důvod opustit svoji rodinu, než v jaký kdy mohla doufat Doreen.

Hemel Hempstead

13.10

Řidič mě vysadil několik mil jižně od Lutonu. Posadil jsem se na kovovou židli před benzínkou spojenou s opravnou aut a trpělivě jsem čekal, až přestane pršet.

Uvelebil jsem se kousek od topení, aby mi aspoň trochu proschly provlhlé šaty. Nohu stolu jsem podložil balíčkem papírových kapesníků, protože se na nerovných dlaždicích neustále kýval. Menší robustní chlápek s červenou čapkou a zástěrou, který stál za pultem, se na mě často lítostivě podíval, dolil mi horký čaj a nic za to nechtěl.

Přemítal jsem, co řeknu matce, až ji uvidím. Už jednou jsem se ji pokusil najít. Bylo mi tenkrát čtrnáct, když mi ze svého nového domova v Londýně zničehonic začala psát dopisy. Ujišťovala mě, že na mě celou tu dobu myslí – slova, která jsem tak zoufale toužil slyšet celých pět měsíců od chvíle, kdy nás opustila naposledy. Znovu a znovu jsem si četl každou větu, až jsem její dopisy uměl zpaměti.

Taky mi chyběla. A ačkoli jsem měl dojem, že s tátou se o něčem takovém mluvit nedá, byl jsem si docela jistý, že chyběla i jemu. I tak jsem si její dopisy nechal pro sebe. Čekával jsem na listonoše a listy od mámy jsem schovával mezi knihy o architektuře, které jsem měl vystavené na polici. Okamžitě jsem jí odpovídal: popisoval jsem jí, co přes den dělám, psal jsem o tom, jaké je to na střední, i o věcech, co podnikáme s kamarády. Dokonce jsem jí napsal i o tom, jak jsem poznal jednu bezva holku.

A potom mi matka zničehonic napsala, jestli bych ji nechtěl přijet navštívit. Prý žije ve společném domě s jedním svým kamarádem, a že tam mají volný pokoj. A kdybych chtěl, bude ten pokoj jenom můj. Doreen pracovala v nedaleké restauraci a našetřila si nějaké peníze, a tak se nabídla, že mi koupí jízdenku na vlak.

Sváděl jsem se sebou dlouhý a urputný boj, než jsem se o tom zmínil před tátou. Překvapilo ho a asi i trochu ranilo, že jeho žena nebyla jediná, kdo před ním něco skrýval. Vymyslel si celou řadu hodně chabých důvodů, proč bych neměl jezdit. Varoval mě, že mi matka zase jenom ublíží.

„Míval jsem husté vlasy, když jsem ji potkal – a podívej se na mě teď,“ řekl a ukázal na svoji lesknoucí se pleš. „A totéž provede i tobě, Simone.“

Oba jsme věděli, že váhá, protože má strach. Báł se, že bych mohl chtít raději bydlet u své záhadné, občasné matky než u suchopárné-

ho, holohlavého a neustále přítomného otce. Ujistil jsem ho proto, že tak to není, i když nezapírám: taky mě to napadlo. A přestože mě měl Arthur teprve zklamat, nutno přiznat, že tajný život Doreen Nicholsonové v sobě měl zvláštní, nakažlivé kouzlo.

Představoval jsem si, že žije v překrásném domě se spoustou nábytkem, chodí dokonale oblékaná a pořádá honosné večírky pro londýnskou smetánku. A já jsem potřeboval na vlastní oči vidět, o kolik lepší vede život. Nakonec to otec vzdal a nechal mě jet. Trval ale na tom, že lístek na vlak zaplatí sám – jen tak se mohl ujistit, že bude zpáteční.

Jako dospělý už chápu, že moje a její sklony začít nový život se výrazně liší, a přesto chování jednoho svým způsobem zrcadlí chování toho druhého. Začínal jsem matce rozumět líp, než jsem rozuměl komukoli jinému ve svém životě.

Londýn

17.30

Mačkal jsem se na zadním sedadle morrise minora mezi čtyřmi spícími jorkšíry, ale konečně jsem se dostal na předměstí Londýna. Oslovil jsem na pumpě starší pár a oni svolili, že mě svezou do hlavního města. Z kazety hrály pořád dokola *Největší hity* Johna Denvera a auto se po dálnici šinulo rychlostí nějakých sedmdesát kilometrů v hodině. Až při druhém refrénu mi došla pravá ironie slov „vedte mě domů, venkovské cesty“, které jsem si spolu s Denverem prozpěvoval.

Bezmyšlenkovitě jsem si pohrával s točitou fazetou hodinek – jediného dárku od Doreen, který jsem si ponechal – a díval jsem se okýnkem ven na jedoucí vlak, jenž se v dálce vynořil z tunelu.

Vybavil jsem si, jak na mě matka před dvaceti lety čekala na nádraží. Když vlak vjížděl na peron, stála tam a nervózně potahovala z cigarety bez filtru, a jakmile mě k sobě přitiskla, načichl můj kabát nikotinem a levandulovým parfémem. Na tvářích se jí leskly slzy jako hrachy a kapaly na klopy mého kabátu.

„Tak ráda zase vidím svého chlapečka,“ vzlykala matka. „Nemáš ponětí, jak mi bylo.“

Ale já měl ponětí, jak jí bylo, protože jsem se cítil stejně jako ona.

Usadili jsme se na horní palubě červeného doubledeckeru a vydali se do východolondýnské čtvrti Bromley-by-Bow, kde bydlela. Vítr mi čečral vlasy, matka mi položila ruku kolem ramen a čas od času mi vlepila pusku na temeno hlavy. Odjakživa mě fascinovaly nejrůznější budovy a architektura, kolem níž jsme projížděli, mě ohromovala úplně stejně jako žena, která mě držela kolem ramen. Načrtl jsem si tužkou významné památky, třeba Westminsterský palác nebo katedrálu svatého Pavla, abych je mohl ukázat Stevenovi, až se vrátím domů. Kreativně navržené historické budovy ho fascinovaly stejně jako mě. Takové stavby dominovaly městu po celé generace. Byla to jeho neustále přítomná součást, která by se jen tak nezvedla, nesebrala a neodešla jinam, i kdyby se nakrásně naskytlo nějaké vhodnější místo, kde by mohla stát.

„Tak jsme tady,“ oznámila mi matka s nervózním úsměvem. Jako by doufala, že jí ho oplatím. Jenomže já jsem se v sobě při pohledu na malý a stísněný řadový domek marně snažil objevit aspoň špetku nadšení. Tísnil se mezi desítkou dalších, stejně chatrných domků. Vypadaly jako nekonečný ostnatý drát, který bývá natažený kolem hřišť na ušmudlaných dvorech. Bylo mi jasné, že moje zklamání jenom odráželo to její, jenomže ona ho nesměla dát najevo. *To přece nevádí*, snažil jsem se přesvědčit sám sebe, *hlavní je, že jsem zase s mámou*.

Odemkla vstupní dveře, a jakmile jí na tvář dopadly sluneční paprsky, bylo vidět, jak jí stékající slzy částečně smyly make-up. Pod pečlivě zamaskovaným okem se začínala rýsovat fialová modřina.

A když zvedla ze země můj kufr a vstoupila s ním do chodby, trochu se jí vyhrnuly rukávy květovaných šatů a já jsem spatřil řadu žlutých a modrých skvrn, náhodně rozházených kolem zápěstí. Ani o jednom jsem se nezmínil.

Matčin domek byl útulný, nábytku tu ale bylo pomálu a nemalovalo se tu snad od poslední války. Celé pruhy tapet se kdysi dávno pokusily vymanit ze svého místa na stěně, ale tlustá lepicí páska je přikovala zpátky na místo. Nad potřhaným křeslem, z něhož se drala molitanová výplň, byla na stropě jasně patrná stopa po kouři z cigaret. A vedle bílých lodiček na jehlovém podpatku ležel pohozený pár těžkých pánských bot.

„Čí jsou to boty?“ zeptal jsem se.

„Ale, ty patří jednomu kamarádovi,“ odpověděla Doreen.

Jenomže než jsem se mohl vyptávat dál, objevila se ta stvůra.

Northampton, přítomnost

8.27

„Simone...“

Zašeptala jeho jméno. Znělo to, jako by slovo zůstalo zachycené v jejím posledním výdechu a ona sotva našla sílu, aby ho vypustila ze rtů.

„Ano, Kitty,“ odpověděl uvážlivě.

Chytila se kliky jako záchraného lana. Bála se, že kdyby se pustila, nohy by se jí podlomily a ona by se utopila v záplavě emocí, které vytěsnila před několika desítkami let.

V těch několika okamžicích, kdy se snažila nalézt ztracenou rovnováhu, jí hlavou horečně vířila spousta myšlenek. Nejdřív si myslela, že dostala mrtvici a že si s ní mozek nehezky pohrává. Potom ji napadlo, jestli se nevrátila nemoc, kterou jak jí aspoň tvrdili, úspěšně porazila, a nechtěla jí zasadit poslední ránu v podobě podivně zvráceného žertu. Soustředila se na olivově zelené oči muže před sebou, ty oči, které jí kdysi dávno dávaly všechno, po čem toužila. A potom jí to zase krutě vyrvaly.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. Sice předpokládal, že bude překvapená, když se tu po těch letech znovu objeví, ale teď začínal mít obavy, že omdlí.

Ona se mezitím zbavila překotných myšlenek. Bylo jasné, že člověk před ní není výsledkem její představivosti. Byl převelice skutečný. Muž, který zmizel z větve jejich rodinného stromu před pětadvaceti lety. Muž, kterého milovala a potom ztratila. Muž, který pro ni už dávno nebyl víc než duch, tu najednou stál před ní na zápraží jejího domu.

Odkašlala si. Vrátil se jí hlas, ačkoli když promluvila, znělo to spíš jako zaskřehotání. To, co ze sebe nakonec vypravila, předcházelo mnoha nevyřčeným otázkám z minulosti i přítomnosti.

„Proč?“ zeptala se.

„Můžu dál?“ navrhl a věřil v kladnou odpověď. Ona ale nic neříkala, jen tam tak stála. Pokoušel se něco vyčíst z výrazu tváře, která mu byla dávno cizí. Nakonec ustoupila na stranu a dovolila mu, aby vstoupil dovnitř. Zavedla ho do obývacího pokoje.

Zatímco vcházel dovnitř, rozhlédla se po zahradě, aby se ujistila, že se svědkem jeho znovuzrození nestal nikdo další. Ale bylo to stejné jako v den, kdy zmizel: jako by byl neviditelný. Zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu. A potom se nadechla znovu – tentokrát však vdechovala vůni mrtvého.

Nakonec za sebou tiše zavřela dveře.

Třetí kapitola

SIMON

Londýn, před pětadvaceti lety

6. června, 5.20

Metaři sbírali z londýnských chodníků pohozené plechovky od limonád a jednorázové plastové krabičky na jídlo a házeli je do černých igelitových pytlů. Včerejší bouřka vyčistila dusný vzduch nasáklý vlhkostí a ráno přineslo jiskrně studené ovzduší. Stáhl jsem si rukávy košile přes prochladlé ruce, posadil se na zídku před Britskou knihovnou a zhoupal se na zábradlí. Doufal jsem, že až konečně otevřou, trochu se uvnitř zahřeju. Noc jsem strávil v centru pro bezdomovce vedle kostela, ale vstával jsem brzy, abych mohl s korpéním začít nový den.

A teď jsem zabíjel čas sledováním prázdných obličejů dělníků z ranní směny, kteří kolem mě nepřítomně procházeli. Každý z nich od určitého věku nahoru mohl být Kenneth Jagger.

Mé první vzpomínce na tu zrudu, co žila s mojí matkou, dominují jeho nohy v těžkých botách. Scházel dolů z prvního patra a zdálo

se, že při každém jeho kroku se zdi domu otráslý. Pak, když došel až k nám, mě sjel letmým pohledem od hlavy až k patě a beze slova se odbelhal do vedlejšího pokoje. Tázavě jsem se na matku podíval. Místo odpovědi se na mě nuceně usmála.

Okamžitě jsem ho nenáviděl a moje nenávist byla intenzivní a opěťovaná. Ještě nikdy jsem se neocítl v přítomnosti někoho tak děsivého. Pod nosem nosil hustý, černý knír a ustupující vlasy se pokoušel načechrat krémem na vlasy značky Brylcreem. Tmavé prameny mu spadaly na široká ramena, vinuly se po nich jako pavoučí nohy a vyčuhovaly z děr na potřhaném a špinavém bílém tričku.

Svoji bohatou minulost měl vepsanou ve vráscité tváři: stal se portrétem prostředí, v němž žil. Sbírka chabě vybarvených zbraní, které měl vytetované na předloktích a pažích, dávala jasně najevo, že než by se s člověkem začal bratříčkovat, raději mu nahnal strach. Zhruba v prostředku levého bicepsu se skvělo rudé srdce a černá dýka uprostřed probodávala jméno „Doreen“. Vybledlé barvy dávaly jasně najevo, že ten člověk byl součástí matčina života podstatně déle než já.

Když ho matka začala vytlačovat na malý vybetonovaný dvorek za domem, všiml jsem si, že na skřínce leží album s výstřižky. Zpozoroval, že se na knihu dívám, a pokývl hlavou, jako by říkal: Otevři to. Spíš než pobídnutí to byl jasný příkaz.

Z výstřižků novin, které jsem našel uvnitř, jsem vyčetl stručnou historii toho muže.

Kenneth Jagger – přezdívaný „dýka Jagger“, jak ho označovali v tisku – byl svým způsobem gangster. Svoji pozici si vydobyl barvitým líčením historek, pokaždé když ho policie zatkla v souvislosti s nějakou ozbrojenou loupeží. Jako zbraň si vybral nůž. Byl to ztracený případ, který si čas od času pobručel v base, ale nikdy dost dlouho na to, aby ho to přinutilo uznat chybu nebo se nedejbože změnit.

V polovině šedesátých let byl Kenneth malá rybka v přeplněném rybníku. Byl to recidivista, takže jeho návraty k normálnímu životu nikdy nedopadly nijak valně. Jediné, co měl pod kontrolou, byly jeho věčné ambice – a Doreen. Podle policejní zprávy, která se vztahovala k přepadení a okradení poštáka, z nichž byl Jagger usvědčen, ho propustili z vězení krátce předtím, než od nás matka odešla naposledy. Došlo mi, že tohle musí být chlap, kvůli němuž se rodiče za zavřenými dveřmi tak často hádali.

Když se Kenneth s Doreen vrátili, našli mě zabraného do Jaggerova životopisu. Četl jsem si o jeho kriminální minulosti. Jestli si ale myslel, že na mě něco takového udělá dojem, hodně špatně mě odhadl. A z matčina znepokojeného výrazu jsem vyčetl, že i ona vycítila dusnou atmosféru, která visela ve vzduchu stejně jako kouř z jejích cigaret.

„Tak fajn, dáme si něco k snědku,“ navrhla přehnaně radostným hlasem. Zněla asi jako Barbara Windsorová ve filmu *Carry On* a nervózně si pořukávala ukazováčkem na spodní ret. „Nechtěl bys mi s tím pomoci, Simone?“

„Odkud ho znáš?“ zeptal jsem se šeptem, když mě odvedla do malé kuchyňky.

„Kenny je starý kamarád,“ odpověděla, ale ani se na mě nepodívala a dál soustředěně škrábala brambory a házela je do fritovacího hrnce plného přepáleného oleje.

„Ale proč je tady s námi?“

„On tady bydlí, Simone.“

Díval jsem se na ni a očekával nějaké lepší vysvětlení, ale nic víc neřekla. Zamračil jsem se na ni. V představách jsem si vysnil, jaký si tu vede bezstarostný život, a nedokázal jsem se smířit se zoufalou skutečností, kterou jsem tady našel. Při vaření našeho prvního

a posledního společného pokrmu se mezi námi rozhostilo nepřijemné ticho.

13.50

V knihovně jsem prošel celé hory elektronických rejstříků s datem před dvaceti lety, ale o Doreen nikde ani zmínka. Bylo možné – a vzhledem k životu, který vedla, i pravděpodobné –, že se z východního Londýna dávno odstěhovala. Ale bolest, již měla vepsanou ve tváři tu noc, kdy jsme ji s tátou poprvé vyhnali od našeho prahu a zabránili jí vrátit se domů, mi napovídala, že se smířeně odevzdala svému osudu. A tím osudem byl Kenneth.

A tak jsem zkusil spoléhat na matnou vzpomínku, již jsem si uchoval, a na mapu Londýna, kterou jsem propašoval ven pod košili. Po několika přestupech z jednoho autobusu na druhý se mi nakonec podařilo dopravit se do Bromley-by-Bow.

Vybavovala jsem si, jak se matka toho dne zoufale snažila zmírnit nevraživost mezi mnou a Kennethem. V podstatě nezavřela pusy, zato on neřekl skoro nic, jenom se na mě mlčky nevraživě koukal, aby dal najevo, co si o mně myslí. Já jsem si ho nevšímal. Měl jsem strach se na něho jenom podívat. U mě a u táty měla matka všechno, co mohla v životě chtít a potřebovat, ale vyměnila to za žalostnou existenci s tímhle zoufalcem. Nedávalo to smysl.

„Na jak dlouho tu jako bude?“ vyštěkl najednou Kenneth a pak si do chřtánu nacpal další sendvič. Kečup mu stékal po bradě jako horká láva.

„Nebuď takový, Kenny,“ odvětila máma smírně. Když bydlela s tátou, byla tělem i duší domácnosti, ale Kennethovi se očividně ve všem podřizovala. A tahle její stránka se mi nezamlouvala.

Matka se mě vyptala na školu a já jí začal popisovat, že se chystám na vysokou. Že chci studovat architekturu. Vřele se usmála. Zato Kenneth se nahlas rozřehtal.

„Samý buzerantský sračky,“ zahřímal. „Prej vysoká. Leda hovno.“

„Proč?“ zeptal jsem se a vůbec poprvé se na něho odvážil promluvit.

„Měl by sis najít pořádněj džob. Vypadnout z domu a začít makat. A ne si do hlavy cpát píčoviny.“

„Je mi třináct, a pokud řádně nesložím zkoušky, nikdy se ze mě architekt nestane.“

„Poslouchej, chlapečku, v tvym věku sem se oháněl v boxerskym ringu a hákoval sem, abych vydělal náký prachy. Neztrácel sem čas hovadinama.“

„Můj táta si nemyslí, že je to ztráta času.“ Tu větu jsem adresoval matce, ale ona nezvedla oči od desky stolu.

„A co ten zmrď může vědět? Někdo z tebe musí udělat chlapa.“

Věděl jsem sice, že abych se s chlapem jako Kenneth mohl domluvit, musím se snažit ovládat, ale vlastní mozek jako by mi odmítal poslušnost: „Někdo jako vy?“

„Cos to řek?“

„Nic,“ odpověděl jsem a sklopil pohled do talíře.

„Ty si myslíš, že seš něco fajnovějšího než já, co?“ pokračoval Kenneth zvýšeným hlasem. Připomínal mi sopku těsně před výbuchem. „Přišels sem s palicí plnou těch svejch pojebanejch nápadů. Nikdy nebudeš lepší než já – všechno totiž posereš, to ti garantuju.“

Hledal jsem zastání u matky, ale mlčela. A vtom jako by se moje schopnost sebekontroly nadobro vytratila.

„Takže bych měl raději někoho bodnout a prosrat život v lochu – bylo by to tak lepší, Kenny?“

Kenneth praštil oběma pěstmi do stolu. „Ale víš, co já mám? Respekt. A ten si kurva nekoupíš.“

A než jsem si stačil uvědomit, co se děje, odkopl židli stranou a já jsem visel ve vzduchu nějakých dvacet centimetrů nad zemí. Připlácl mě na zeď rukou velikosti kotvy a tváře mu hořely temně rudou.

„Ještě jednou na mě budeš takhle čučet skrz prsty a přísámbůh, že tě kurva zabiju!“ ječel a prskal na mě kousky brambor a chleba, kterých měl plnou pusu.

„Ne, Kenny!“ zakřičela konečně matka. Vrhla se k nám a pokusila se ho chytit za paži. Kenneth se ohnal a hřbetem ruky ji tvrdě přetáhl přes pravou tvář. Matka se svezla k zemi.

„Nech ji na pokoji, ty hajzle!“ zaječel jsem na něj. Praštil mě do žaludku, pak si mě nadzvedl a stiskl mě pod krkem tak silně, až jsem začal lapat po dechu.

„Přestaň, vždyť mu ublížíš,“ prosila ho matka a krev stékající ze rtů si rozmazala po pobledlé tváři.

„Třeba ho to naučí, jak se má chovat,“ odpověděl a napřáhl ruku, aby mě mohl znovu udeřit.

„Nemůžeš se takhle chovat ke svému synovi!“ zaječela matka.

Kenneth na okamžik zaváhal a pak mě pustil. Svezl jsem se na podlahu, kde jsem zůstal ležet.

„Říkal sem ti přece, ať si to necháš vzít!“ zahřímal Kenneth a vyřít se z pokoje ven. Popadal jsem dech a uslyšel jsem prásknout dveře. Čas jako by se na pár okamžiků zastavil.

„Proč jsi to řekla?“ vydechl jsem konečně. Byl jsem zmatený.

„Moc mě to mrzí,“ vzlykala matka.

„Tohle není můj otec – můj táta je Arthur.“

„Jenomže ty máš dva otce, Simone. A já jsem chtěla, abyste se vy dva konečně poznali.“

Matka se mi to pokoušela vysvětlit, ale odmítal jsem ji poslouchat. Pravda byla venku – a já taky. Ani jsem nezavřel kufr, jenom jsem ho popadl a vyběhl z domu. Běžela za mnou po ulici, prosila mě, žadonila, abych zůstal. Naivně si myslela, že bychom s Kennethem dokázali překonat všechny rozdíly a sváry, které mezi námi vyvstaly. Jenom obelhávala samu sebe – ostatně jako vždycky.

Když jsem z telefonní budky na stanici Northampton zavolal otci domů a prosil ho, ať si pro mě přijede na nádraží, hned věděl, že se něco pokazilo. Nikdy se ze mě nepokusil vytáhnout, co se tam toho dne stalo, a já sám jsem se mu to ani nikdy nesnažil vysvětlit. Myslím si, že to věděl a v hloubi duše byl rád, že jsem se rozhodl k němu vrátit.

O svém pravém otci jsem nikdy nikomu neřekl. Kennetha jsem uzamkl do nejzazších hlubin své mysli a vzpomněl jsem si na něho až za pár měsíců, když se Doreen pozdě večer v den mých čtrnáctých narozenin ukázala u nás doma. V chodbě stály tři nešťastné, odcizené duše, jen nám s Arthurem bylo jasné, že už nemáme dost sil si celou touhle šarádou projít znovu.

Nepromluvil jsem s ní ani slovo a běžel jsem se schovat do pokoje. Sedl jsem si na zem, záda přitisknutá na dveře, aby se nedostala dovnitř, a poslouchal jsem. Slyšel jsem, jak Arthur sverpě odmítá její prosby o odpuštění. Prosila ho a naléhala, ale poprvé se nedal obměkčit. Nakonec dole bouchly dveře, otec se vrátil do kuchyně a tiše se rozbrečel.

Později v noci jsem vyšel ven a našel jsem matku v rohu zahrady. Čekala tam na mě. Vtiskla mi do rukou zelenou krabičku.

„To je pro tebe,“ řekla pevným hlasem a pokusila se usmát. „Pamatuj si, že tě máma miluje, i když se často chová pěkně hloupě.“ V krabičce ležely krásné zlaté rolexky. Když jsem vzhlédl, matka odcházela pryč a já jsem se ji nepokoušel zadržet.

16.40

Musel jsem projít snad všemi cestami a dlážděnými ulicemi východního Londýna, než se mi konečně podařilo najít místo, kde matka kdysi bydlela. Ale jméno tamního náměstí nebylo to jediné, co se postupem času změnilo.

Přede mnou se rýsovala řada bytů z betonu. Paneláky zjevně nahradily polorozpadlé rodinné domky a vrhaly temný stín na už tak šedivou krajinu. Všechno, co se mi při mé jediné návštěvě tady tak hnusilo, bylo zničeno a nahrazeno současnější, ale stejně ohyzdnou variantou téhož.

Zklamaně jsem zamířil k ušmudlané kavárničce, abych si promyslel, co dál. Objednal jsem si a po chvilce mi číšnice s vysoko natupírovanými, jako uhel černými vlasy a v zástěře pocákané od polévky přinesla ke stolku čaj.

„Promiňte, nejste zdejší?“ zeptal jsem se, než odešla.

„Prožila jsem tu celý život, drahoušku,“ odpověděla přes rameno.

„A nevzpomínáte si náhodou na jednu ženu? Žila v jednom z těch domků, tam, kde teď stojí paneláky. Jmenovala se Doreen Nicholsonová.“

Zarazila se a otočila se na mě. „Hm,“ zamyslela se. „Jednu Doreen jsem znala, ale nejmenovala se Nicholsonová. Jak vypadala?“

Otec si nikdy nepořídil žádnou matčinu fotografii – lépe řečeno, pokud nějakou měl, nevisela v domě. Vzpomínám si, jak voněla, jak zněl její hlas, jak se smála a zpívala. Vybavují se mi šedivé kořínky jejích vlasů i to, jak se jí vinou těžkých zlatých náušnic zvětšovaly dírký v uších. A taky měla mezeru mezi předními zuby, jako Bridget Bardotová. Ale už celé roky jsem se ze střípků a útržků v duchu marně pokoušel sestavit obraz té ženy – vybavit si, jak matka vlastně vypadala.

„Popelavě plavé vlasy, vysoká přibližně sto šedesát pět centimetrů, olivově zelené oči a hodně hlasitě se smála. Bydlela tady zhruba před pětadvaceti lety.“

Číšnice přešla za pult ke zdi plné orámovaných fotografií a jednu sundala. „Je tohle ona?“ zeptala se a podala mi ji. Okamžitě jsem poznal jednu ze čtveřice žen, které stály v uniformách srocné kolem jednoho ze stolků.

„Ano, to je ona.“ Usmál jsem se a ztěžka jsem polkl.

„Jo, drahoušku, starou Dor jsem znala. Bydlívala támhle na konci náměstí, vždycky se na čas ukázala a pak zas někam zmizela. Pracovala tady se mnou, no, už to bude hezkejš pár let. Chuděra nebohá.“

Na pažích mi naskočila husí kůže. „Stalo se jí něco?“

„No jo. Umřela, zlatíčko. Bude to tak patnáct let zpátky.“

„Co se jí stalo?“

„Ten hajzl, se kterým žila, jí jednou naložil přes míru. Prej jí rozmlátil hlavu o zeď, aspoň tak to tvrdil starej Bill. Násilnickej parchant to byl... Měla poškozenej mozek. Celý týdný proležela v kómatu připojená na přístroje. Až potom umřela.“

Zavřel jsem oči a skrz rty jsem procedil jeho jméno: „Kenneth.“

„No, to je on. Odkud že jsi ji vlastně znal?“

„Byla to moje matka.“

Číšnice si nasadila brýle, které měla pověšené na měděném řetízku kolem krku, a přimhouřila oči. A potom si s žuchnutím sedla ke stolu naproti mně.

„No to mě podrž. Jasně že jsi to ty... Simon, že jo? Máš stejný oči jako ona.“ Překvapilo mě, že o mně ví, a navíc zná i moje jméno.

„Ach, zlatíčko, Dor říkávala, že seš moc hezkej malej klučina,“ řekla, a když viděla můj plachý úsměv, skřehotavě se zasmála.

„Často o tobě mluvila, to víš. Na krku jí visíval medailon. Měla v něm tvoji fotku, když jsi byl ještě špunt. Nosila ho každý den, jenže pak ji ten zmetek přinutil, aby ho dala do zastavárny. Nikdy si to neodpustila, že se tě vzdala a nechala tě jít.“

Na okamžik mě zalil hřejivý pocit.

„A co se stalo s Kennethem?“

„Zas bručí v base, co vím. Poldům sice tvrdil, že po něm šla a on se jenom bránil, ale porota mu to neuvěřila. Tentokrát mu napařili doživotí. Sedí ve Scrubs.“

Číšnice se mi představila jako Maisy, zapálila si cigaretu bez filtru a vyprávěla mi o těch etapách života mojí matky, o kterých jsem nic nevěděl. Kenneth s Doreen spolu prý začali chodit, ještě jim nebylo ani osmnáct. A když potom čekala mě, její rodiče i Kenneth na ni naléhali, aby si to nechala vzít. To ale Doreen zavtvrzele odmítala, a tak ji Kenneth zmlátil. Nejspíš doufal, že se o to příroda postará sama. Ale jak se ukázalo, už tenkrát jsem byl pěkně houževnatý.

K prvnímu z mnoha útěků od Kennetha došlo, když jela Doreen na návštěvu k sestřenici do Midlands. Tam se setkala s Arthurem a ten se do ní bláznivě zamiloval. Věděl, že čeká dítě s jiným, a přesto jí nabídl, že se postará o nás o oba. A to byla přesně ta jistota, kterou neprovdaná holka s parchantem v břiše potřebovala. Doreen měla svého manžela moc ráda, jenomže on nedokázal polapit srdce tak komplikované osobnosti, jakou byla. A když jsem se narodil, matka pochopila, že usedlý rodinný život jí nikdy nedokáže plně nahradit vzrušení a dobrodružství, které tak milovala.

A tak se vrátila ke Kennethovi. Sama. Násilí ale pokračovalo, a když už ho nedokázala dál snést, začala pendlovat mezi dvěma osudovými muži svého života.